

blive mødt med den Paastand, at jeg som Repræsentant for Frederiksfundsregnen forlangte baade i Høje og i Søf. Derfom imidlertid ærede Medlemmer vilde vedtage disse Vædringsforslag samtidig med at fastholde Lovudkastets § 9, vilde jeg deri se en yderligere Anerkjendelse af Frederiksfunds berettigede Krav til at faae en Bane og at faae den saa hurtig som mulig. Jeg vil dog kun sige, at dersom man mener, at man alene ved disse to Vædringsforslag kan fyldestgjøre de Forventninger og bevare det Haab, som Frederiksfund og Omegn har om en Jernbane, tager man mærkelig feil; det forekommer mig tværtimod, at man ved at vedtage Forslagene og derefter forkaste § 9 vil være gaaet under det Lavmaal, som man nu ret vel kan være betjendt at byde Frederiksfund og Befolkningen i den Egn, som allerede i længere Tid har ventet paa en Jernbane. Derfor tillader jeg mig at anbefale, at man fastholder § 9, og jeg haaber da, det skal lykkes at faae en Jernbane, som tilfredsstiller alle rimelige og billige Fordringer. Derimod tillader jeg mig paany at tilraade, at man stemmer imod Mindretallets Forslag under Nr. 17 og selvølgelig ogsaa imod dets Forslag under Nr. 19.

Chr. Pedersen: Jeg har ikke været saa heldig at være tilstede under Udvalgets Forhandlinger om nærværende Lovforslag, og jeg skal derfor heller ikke nu indlade mig paa en Diskussion om de stillede Vædringsforslag. Jeg skal kun i al Korthed erklære, at jeg slutter mig til Mindretallets Vædringsforslag under Nr. 4. Jeg kan nemlig ikke i Genhold til min Betragtning angaaende Jernbanebygningen i Almindelighed — og især her — forsvare at gaa ind paa at begunstige Jernbaneanlæg paa Statskassens Bekostning. Det var dette Standpunkt, jeg indtog, da vi forhandlede om de lollandiske Baner, og dette Standpunkt agter jeg ikke at fravige, naar vi forhandle om Baner paa Sjælland. Jeg har stadig været imod denne Begunstigelse for det sjællandske Jernbaneselskab, og satte mig ogsaa derimod, da den blev vedtagen for et Par Aar siden. Da der nu ikke er blevet gjort Brug af denne Begunstigelse, er det altsaa naturligt, at jeg benytter Leiligheden til at søge denne Begunstigelse tilbagefaldt, hvilket er Grunden til, at jeg her slutter mig til Mindretallets Forslag.

Judenrigsministeren (Lobjensen): Jeg skal udtale mig angaaende de Vædringsforslag, som ere stillede af det ærede Udvalg. Hvad Forslaget under Nr. 1 angaar, da kan jeg ikke have Noget imod dette at indvende og altsaa heller ikke Noget at indvende imod, at det ærede Thing vedtager det. Forslaget under Nr. 2 hænger nøie sammen med de Forslag, som findes under Nr. 6, 10, 13 og 18; de ere jo alle Forslag om at føre en

Jernbane „gjennem Jægersborg Dyrehave i Nærheden af sammes østre Hegn, forbi Vedbæk til et Punkt i Nærheden af Hørsholm.“ Jeg skal meget indtrængende anbefale det ærede Thing at forkaste dette Forslag under Nr. 2 med de af mig nævnte Forslag, som slutte sig dertil. Det er efter min Mening ingenlunde heldigt, at Forslag til helt nye Jernbaneanlæg fremkomme i Udvalg og dernæst indbringes her for det ærede Thing; det skulde da være under ganske særlige Omstændigheder, at Sligt skulde kunne anbefales, Omstændigheder, som jeg senere skal komme tilbage til. Men her foreligger der et Forslag, med Hensyn til hvilket der saanes Retningslinie, Overflag, Nivellement og endelig Nogen, der vil udføre det, og det Sidste turde maasse være noget af det Vigtigste; det forekommer mig dog at være de Betingelser, som man maa fordre for at opfordre Thinget til at vedtage et saadant Forslag, nemlig at der foreligger tilstrækkelige Undersøgelser om den Jernbane, som bringes i Forslag, og i de fleste Tilfælde da ogsaa, at der gives en virkelig eller rimelig Ud sigt til, at en saadan Bane vil blive udført. Det at kaste et Forslag ind uden alle disse forudgaaende Undersøgelser og kaste det ind paa Mærket til Enhver, der maatte have Lyft til at gribe det, faae en Koncessjon derpaa og søge at bringe Noget ud deraf paa den ene eller den anden Maade, forekommer mig at være ganske overordentlig uheldigt. Endnu mindre heldigt forekommer det mig at være, naar man for at bringe et saadant Forslag iland vil udøve Tvang imod et bestaaende privat Selskab. For at bringe denne Tanke om en Bane til Hørsholm iland, er der under Nr. 6 foreslaaet, at man skal tvinge det sjællandske Jernbaneselskab til at bygge en saadan Bane. Det forekommer mig dog at være et Skridt af en ganske overordentlig betænkelig Natur, om man paa rent privatrettelige Forhold som disse vil kaste Tanken om Jernbaneanlæg ud og dernæst sige: Vi have et saadant Vaand paa en privat Institution, at vi nok haabe, at vi skulle holde den til at bringe vor Tanke til Udførelse og give de fornødne Midler til at sætte den i Værk. Jeg kan ikke negte, at man vel ad forskellige Veie har søgt at udøve noget Tryk paa det sjællandske Jernbaneselskab; men endnu har jeg dog ikke set, at det er kommet dertil, at man uden videre vil sige til Selskabet: Hvis I ville bygge en Bane, som vi iøvrigt anse for forstandig og nyttig, saa skulle I ogsaa bygge en anden, det ville vi tvinge eder til. Jeg gad vidst, om man her vilde finde det rigtigt, at der til Randers-Grenaa Selskabet sagdes, da man gav det den sidste Underføttelse: Nu bygge I en Bane fra Nyom til Aarhus, ellers faae I ikke Lov til at bygge den anden Bane — som man iøvrigt har anset for en forstandig og god Bane. I det man griber ind i Privates Pengeforhold — hvad enten det nu er en juridisk eller anden Person — bevæger man